

עלוני ניצוצי הכולל

יוצא לאור ע"י כולל להודאה 'כולל מוהר"א' ש' מיסודו של
כ"ק מוהר"א ש' זצוק"ל בגשיאות מורינו ורבינו הרד"צ שליט"א

פרשת: נצבים עלון מס': 58

דבר המערכת

סיכום שנה בעמותת "תורת חסד - תפארת אברכים": ברוך השם אנו מסכמים שנה עמוסה בפעילות ענפה ומאירה, חלוקת סלי מזון ותווי מזון לאברכי הכולל ולנזקקים, עזר לשבת, ערב מרגש לשותפים היקרים לכבוד הילולת מוהר"א ש' כולל חלוקת שי והפתעות נוספות, חלוקת מלגות חודשית, הוספת שעת לימוד וחלוקת מלגות נוספות למתמידים, כולל ערב המונה 100 אברכים היושבים מידי ערב בלימוד התורה. אתר לזיכוי הרבים, שיעורי תורה שבועיים בפרשת שבוע, שלום בית והלכות טהרה. שיעורים לנשים בשלום בית ובהלכות טהרה. שיעור בדף היומי שיעלה בקרוב בשידור חי ברשתות למען זיכוי הרבים, והיד עוד נטויה.

בהגיע סוף שנה, ובפרוס עלינו השנה החדשה אנו מאחלים לכל השותפים היקרים שזכו לקחת חלק בכל הדבר העצום הזה, בטוחנו שמצוות אלו יעמדו לכם ביום הדין, ותזכו לשנה טובה ומתוקה, ותכתבו ותחתמו לאלתר לחיים טובים בספרן של צדיקים גמורים.

דבר ראש הכולל

מעלת הבזיונות

"אתם נצבים היום לפני ה' אלוקיכם"

בפרשה הקודמת כי תבוא קראנו את הקללות, ומיד לאחר מכן אומרת התורה "אתם נצבים", לגלות לנו שאף שעובר על כל אדם צרות ויסורים, צריך לדעת שזה שנותן לו לעמוד על עמדו, ואף אם קמים עליו אנשים ומקבל בזיונות ומקללים אותו, ידע שדיקא זה מה שנותן לו כוחות.

וזה לשון רבינו ז"ל (לקו"מ ח"א תורה קפ"א): "כל הדיבורים שדוברים על הצדיק האמת ועל אנשיו, הם טובות גדולות מאד בגשמי וברוחני, וכמו שאיתא במדרש (תנחומא פרשת נצבים סימן ג') על פסוק: "אתם נצבים" שנשמך לפרשת קללות לומר שכל הקללות הן הן המציבין אתכם".

ומוהר"א ש' זי"ע היה אומר, שבזכות כל הדיבורים שמדברים עליו כך הוא מצליח יותר ויותר, וזה "אתם נצבים", דהיינו דיקא מהאנשים שהם בחינת דתן ואבירם, שנקראו "נצבים ונצבים", זה נותן כח לצדיקים לעמוד "נצבים" לשון ניצב ועומד, וככל יותר שמבזים אותם זוכים יותר להמשיך ולזכות את הרבים.

ולכן אנו קוראים **דייקא פרשה זו לפני ימים הנוראים**, ללמד אותנו כמה החשיבות לקבל את הבזיונות והקללות באהבה ולא לענות למבזי ומחרפי נפשו, שזה מכפר על כל העוונות ומטהר אותו לקראת יום הדין.

הגה"צ רבי יחזקאל לעוונישטין זצ"ל (משגיח דשיבת מיר), היה רגיל לומר, שמי שבאו עליו בזיונות, **הרי הוא כמי שעבר עליו "יום הכיפורים"**, כי הבזיונות מכפרים ומטהרים אותו, ועל דרך זה פרשו צדיקים מה שאמרו חז"ל (הובא בספר שמירת הלשון שער התבונה פ"ח), שכאשר קילל שמעי בן גרא את דוד המלך "קללה נמרצת", ואמר דוד הניחו לו "כי ה' אמר לו קלל" (שמואל ב' ט"ז י'), באותה שעה זכה להיות רגל רביעי במרכבה.

והיינו טעמא, כי באמת אי אפשר למי שיש בו חלק גשמי להתעלות עד למדרגה גבוהה כזו, אך אותם בזיונות שחרפו וניאץ אותו, הרי הם כשפיכות דמים ממש, וכמו שאמרו בגמרא (ב"מ נח): "אזיל סומקא ואתי חיורא", נמצא שנסתלקו ממנו כל "הדמים הרעים" ולא נשאר בו אלא חלק הטוב וכולו רוחני, עד שכבר אפשר לו להיות רגל רביעי שבמרכבה.

ומסופר, ששאלו את הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל: איך הנכם יכולים לסבול בזיונות? השיב להם: מורי ורבי רבי זונדל מסלנט זצ"ל, שילם בשביל שיבישו אותו ויבזו אותו, הוא היה משלם לאנשים שיצעקו עליו: "גנב, גנב גנבת ממני כסף"! לי נותנים בחינם - שלא אקח? לקבל כך בזיונות בלי כסף.

ומוהר"ת ז"ל בליקוטי תפילות, כתב תפילה במעלת הבזיונות: "וזכני להיות מן הנעלבים... כי באמת ידעתי ה', כי כל מיני בזיונות שבעולם אינם מספיקים לי לפי גודל חטאי המרובים, כי אני נבזה יותר ויותר מכל מיני בזיונות שבעולם, מה שהפה יכול לדבר... על כן בודאי חובה עלי לסבול בזיונות גדולות ושפיכות דמים, לכן עזרני ה' אלוקי שלא אשיב למחרפי ולמבזי נפשי, למען יהיה לי כפרה על כל עוונותי".

ננצל את הסגולה הזו, ונזכה לכתיבה וחתומה טובה, שנה טובה ומתוקה.

בברכת שבת שלום ומבורך
הרב גד סולומון ראש הכולל

זמני השבת

ר"ת	מז"ש (שמיים)	כניסת שבת	ידושלים
19:50	19:14	18:04	ירושלים
19:52	19:16	18:22	ת"א
19:51	19:16	18:21	חיפה
19:49	19:14	17:59	יבנאל

הליכות שלמה

שו"ת הלכתי ממוהר"ש זי"ע

האם אפשר לומר 'תיקון חצות' ב00:00 גם בקיץ? ואיך זה מסתדר עם דעת רבינו (6 שעות)?

תשובה: "אודות שאלתו, למה אנו אומרים חצות בשעה 12, והאם נכון לתקן דבר זה גם במקומות אחרים?

.... אודות שעה 12 בחו"ל, תמיד מכוונים באמצע החצות של רביז"ל, שהוא שש שעות מצאת הכוכבים חוץ מימות הקיץ, אבל לדעתי, **גם בארץ ישראל וגם בחו"ל בקיץ יכולים לומר בשעה 12**, כי יש הרבה שפוסקים כן להלכה, כי בין בקיץ ובין בחורף זמן חצות הוא בשעה 12, בין בארץ ישראל ובין בחו"ל.

ואפילו לפי שיטת רביז"ל יכולים לומר אז, כי יודע הסיפור שהיה עם ר' בער מטשעהרין ז"ל, שרביז"ל אמר לו: **"החצות שלך יהיה בשעה שלוש"**, וידעו אנשי הקלויז, כשר' בער בא, הוא שעה שלוש בדיוק. הרי כי רביז"ל ראה לפי בחינתו, שטוב לו לומר חצות בשעה שלוש, ובאמת מובא בפוסקים אם האדם קם קודם אור היום, ואפשר לו לומר או חצות או סליחות, **שיאמר יותר טוב חצות**, כי זהו תיקון נפלא. הרי שגם לפני אור היום יכולים לומר חצות.

... ואין צריכים להתבלבל מאחרים כלל, **כי כך יהיה דבר קבוע אצלינו**.

(אשר בנחל חלק חלק ל"א עמ' קל"ה - קל"ו)

שאל את הרב

שאלה: האם מותר להתקלח במים חמים בשבת או ביום טוב (ראש השנה) - בחדר המלון באומן, ובמקוה?

תשובה: בשאלה זאת יש שלשה נידונים: **א.** בישול והבערה (במים שנכנסים לדוד). **ב.** גזירת חז"ל של איסור רחיצה (כל גופו בחמים בשבת, ובחמין שהוחמו מע"ש הותר רק פניו ידיו ורגליו). **ג.** גזירת הבלנים (שאין לרחוץ בחמין שבמרחץ, שהבלן לא יבוא להחם מים במזיד).

מה שידוע לנו שמערכת החימום באומן היא על גז, חשמל או עצים, **ובשבת ישנו איסור חמור לפתוח את ברז המים החמים בשבת משום בישול והבערה**, כיון שע"י פתיחת הברז נדלקת מיד מערכת החשמל או הגז וממילא הוי הבערה, ואם המערכת דולקת מכל מקום בפתיחת הברז יוצאים מים חמים ונכנסים מים צוננים למערכת והוי בישול, וכן ישנו איסור לרחוץ במים חמים שהוחמו בשבת.

ולגבי יום טוב של ראש השנה, מותר לרחוץ כל גופו במים שהוחמו מערב יום טוב בביתו, ומרן הגרע"י זצוק"ל פסק שלבני ספרד מים שהוחמו **בדוד שמש דינם כמים שהוחמו מעי"ט**, וה"ה אם כיון שעון שבת לבויילר החשמלי מערב יו"ט, ולבני אשכנז מותר רק פניו ידיו ורגליו (יש להיזהר מאיסור סחיטה, חפיפה, ותלישת שער).

אבל באומן, המים החמים דינם כמים שהוחמו ביום טוב, משום שכאשר פותח הברז, גורם לבישול המים החמים, ואסור לרחוץ כל הגוף כאחד, שהרי אין זה הנאה השווה לכל נפש, וממילא ישנו איסור בבישול המים, **אך מותר לרחוץ רק פניו ידיו ורגליו** (או אבר אבר לבדו) במקלחת שבבית המלון, ובמרחץ או במקוה ישנו איסור להתרחץ במים חמים לכל הדעות, אף במים שהוחמו בדוד שמש משום **גזירת הבלנים**.

טבילה במקוה טהרה ביום טוב: מותרת בחמים גם לבני ספרד, כיון שבור הטבילה לא נחשב כמרחץ לענין זה (כן הוא בספר אור ההלכה מועדים שכן הורה לו הגרע"י זצוק"ל, ושכן מתבאר בספר חזון עובדיה ימים נוראים (עמ' ס"א, ושם סוף הערה י"ב) ע"ש, וכ"פ בילקוט יוסף החדש יום טוב).

לשליחת שאלה לרב: kolelmoharosh@gmail.com

מעלת לימוד ההלכה מספרי ברסלב

וכן **צריכין ללמוד הרבה ספרי אמת** המדברים מדרכי עבודת ה' ולהיות בקי בהם היטב היטב, כי כולם צריכים מאד לבקיאות בהלכה הנ"ל, כי ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים, כי זה עקר שלמות ותכלית של כל הלכות התורה, **כי לא המדרש עיקר וכנ"ל**, וכמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה שלא יהא אדם קורא ושונה ובוטט באביו ורבו וכו', ועל - כן הלכו כל ישראל סביבות המשכן כי **כלל ישראל הם בחינת הלכות** של התורה, כי כל אחד מישראל יש לו אות וחלק בתורה. ועל כן על ידם דיקא נמשכו כל ההלכות של התורה **והעיקר שיהיו בקיאים בהלכה הנ"ל שהוא בחינת עיל ונפיק**, בחינת מלמדי מלחמה וכנ"ל, ע"כ. (לקוטי הלכות נט"י לסעודה הלכה ו' אות צ"א).

הקדשות

העלון מוקדש

להצלחת נחמן נתן בן חיה ציונה, הדסה מלכה בת שמחה, לפרנסה בשפע, נחת מהילדים, ושפע ישועות, וילדיהם: אליעזר שלמה בן פייגא, טוהר דינה בת הדסה מלכה, יעל בת הדסה מלכה, אדל בת הדסה מלכה.

העלון מוקדש

להצלחת כל השותפים היקרים שלנו, שעזרו סייעו ותמכו באברכים שיהיה להם שפע לחג! יברכם השם בשפע ישועות, בבניי, חיי ומזוני, ובשנה טובה ומתוקה!

סיפור לשבת

מעשה שסיפר רבי יעקב שיש, לאחר שיחה אישית עם בעל המעשה, וכה היו דברי המספר:

הנני גבאי צדקה ושד"ר של אחד המוסדות המפורסמים בארץ. מדי שנה, אני נוסע במסלול קבוע - לונדון, ניו יורק ומונטריאול. בכל מקום יש לי ציבור קבוע שאותו אני מתרים לטובת המוסדות. הגעתי לקנדה, ונכנסתי ליהודי שאני מכיר, וקבלתי ממנו תרומה הגונה. במשך כל הזמן הבחנתי בעננה של עצב על פניו. "אפשר לשאול משהו?" ניסיתי, הוא נשא אליי את עיניו ואני המשכתי: "אני מכיר אותך שנים רבות, ומרגיש שאתה עצוב. אולי אוכל לעזור במשהו?" הכנס ותרמה - אמר היהודי.

יש סוג בתים, שכשמתחילים לטייל בהם צריכים להצטייד במצפן, כדי לא לאבד את הכיוון, ובמימייה, כדי לא להתייבש, וכמובן תפלת הדרך. גם הבית הזה היה נראה כך - אין ספור חדרים, קומות רבות ובריכות בכל מפלס, בית שלא מתחיל להיות במושגים של הארץ. טיילתי וטיילתי, ולא ראיתי נפש חיה. לא הבנתי מה אני אמור לראות. עוד חדר ועוד קומה. קיויתי שאדע איך לחזור... בסופו של דבר מצאתי אותו. אמרתי לו: "לא ראיתי כלום, אין בבית נפש חיה."

"זאת הנקודה" אמר לי בכל הבית הגדול הזה אין נפש חיה. כבר חלפו הרבה שנים מאז נישואינו ולא זכינו להפקד. "התייעצתם? טיפלתם?" - שאלתי בזהירות. "עשינו כל מה שאפשר לעשות, הרופאים אומרים שאין סיבה לבעיה והכל בסדר" - הוא הגיב, ופתאום, פרץ בבכי - "אבל הבעיה היא שאני יודע מה הסיבה, ואני מפחד שלעולם לא יהיו לי ילדים."

הוא שתק לרגע ואמר: "הבעיה שלי התחילה לבלי פורים תשנ"ד, באחת הישיבות בארץ. נבחרתי להיות ה'פורים רב' - הבדחן של פורים בישיבה. אני יודע עד עצם הרגע הזה להסביר את פשר הטיפשות שנכנסה בי, אבל ראיתי בחור מסכן מהישיבה, והחלטתי 'להתלבש' עליו. התחלתי להפוך אותו לחוכא ואטלולא, והכל תחת המעטה של 'פורים', כאלו והכל מותר. תוך כדי כך הגיע לידי פתק, שכתב לי אחד הבחורים. היו רשומות שם שתי מילים 'תפסיק כבר!' ואני, בלי שאדע להסביר את עצמי, המשכתי... הפסקתי רק כשראיתי את עיניו זולגות דמעות ממש.

כעת, אין לי אפילו אחוז אחד של ספק שזאת הסיבה שמונעת ממני פרי בטן. אינני יודע כיצד לאתר אותו היום, וגם אינני מאמין שהוא יסלח לי. האם תסכים לקחת על עצמך את הפריקט הזה? הסכמתי, והוא נתן לי את: שם הישיבה, שם הבחור, שנות הילומדים, וגם מעטפה מלאה בדולרים.

חזרתי ארצה והתחלתי בחיפוש. מצאתי בכל הארץ כמה אנשים שנשאו את אותו שם, לאחר עבודה מאומצת הגעתי לאיש המדובר. התקשרתי אליו, הצגתי את עצמי, ביררתי אם למד בישיבה פלונית בשנים אלו, וכשהשיב בחיוב, שאלתי אותו אם הוא מכיר את פלוני, שמתגורר כיום במונטריאול. שמעתי התנשפות מעבר לקו, ולאחר כמה רגעים אמר: "אני מכיר אותך, ובכל זאת אני מסכים לדבר אתך. אבל את השם הזה אני רוצה לשמוע! הוא מעביר בי צמרמורות! הוא מוקצה מחמת מיאוס! תוכל לדבר על כל דבר בעולם - חוץ מעליו."

ביקשתי לקבוע איתו פגישה, והוא חזר והתנה אתי: "אני לא מוכן לשמוע את השם הזה!" הגעתי לביתו. פתחתי ואמרתי כי למרות התנאי עלי לספר כי פגשתי את אותו יהודי. והוא אומלל, אין לו שמחת חיים, ביתו ריק מכל. "הוא יודע שהסיבה נעוצה בך, והוא מבקש ממך סליחה. תרחם עליו! אין לו ילדים!"

"הוא רוצה" - הגיב בן שיחי - מלבין פני חברו אין חלק לעולם הבא! הוא שפך את דמי בפני ישיבה שלמה, והיו כאלו שצחקו מהבדיחות שלו! אני יודע שניסו להפסיק אותו, ובכל זאת הוא המשיך! איך אתה מבקש ממני שאסלח לו? אני לא מסוגל לשמוע את השם הזה, בבת אחת אני חוזר לשנים ההן! הוא היה כל כך נחרץ, עד שלא נותרו לי הרבה ברירות.

קמתי ללכת. מה עוד ביכולתי לעשות? סמוך למפתן נשאתי תפלה: "רבונו של עולם, תעזור לי! אני בסך הכל רוצה להיות שליח לפיוס, שליח לעשיית שלום בין שני יהודים!"

עמדתי כבר ממש ליד הדלת, כשפתאום מצאתי את עצמי אומר לו: "אני רוצה לומר לך עוד משהו אחד. יבוא יום, לאחר אריכות ימים של שניכם, ואתה תעלה לשמים. הקב"ה יאמר לך: 'ר' איד, שמע, יהודי ממונטריאול יכולים היו להיות בנים ובנות, נכדים ונינים - דור שלם, דורות שלמים, וכל השלשלת הזו נגדעה רק בגלל קפידי שיש לך וטינה שאתה שומר לו בלב! באותם רגעים, כבר יהיה העלבון קטן בעיניך - אבל אז יהיה מאוחר מדי מכדי לסלוח... הוא מודה שהוא פשע וחטא, הוא מתנצל לפניך, הוא מבקש סליחה. תרחם עליו! אל תחכה לימים, שבהם גם אם תחליט לשנות כיוון, כבר יהיה מאוחר. זה יהיה בגדר של 'מעוות לא יוכל לתקון'."

היהודי הקשיב לי וביקש לחשוב על כל עם עצמו במשך רבע שעה. נשארתי להמתין לו, וכשחזר אמר לי בפשטות: "אתה צודק." אוכל ליצור כעת קשר טלפוני ביניכם? - תפסתי בחזקה את קצה החוט. "נו, נו" - הגיב.

התקשרתי אל הגביר ממונטריאול, עדכנתי אותו על מקום המצאי כעת, והעברתי את השיחה ליהודי שלידי. הוא התנצל בכל לבו, הודה במעשה הנורא שעשה, וביקש רחמים, משום שהוא יודע כי אם לא יסלח לו, הוא יעזוב את העולם ערירי. שמעתי את היהודי אומר: "אני סולח" ברך אותי! התחנן הגביר. "קשה לי" הוא התפתל, "אנא, ממך! תברך!" והוא אזר את כל כחות נפשו, ובירך...

לשנה הבאה שוב נסעתי במסלול הקבוע. נכנסתי לבית הגביר, אור חדש זרח בעיניו. "מה נשמע?" - התעניינתי. - "היכנס ותרמה" - השיב לי. שוב לקחתי מצפן ומימייה והתחלתי לטייל בבית. באחד החדרים מצאתי אותה - עריסה בת שלשה שבועות ובתוכה בנו בכורו!

פניני איצד לאברכי הכולל

אין אתה יכול לתאר ולשער את גודל השמחה שיש לי שאתה לומד בכולל, ואני מאוד מבקש אותך שתשמור על הזמן היקר שאין ערוך אליו, **העיקר אל תחסיר יום אחד מללמוד את ה'דף-היומי'**, שזו מתנה מרבנו ז"ל כידוע אצלנו, **וכשלומדים דף גמרא בכל יום מרגישים טעם אחר בחיים**, ולכן אם אפשר גם בשבת להתאסף יחד וללמוד את ה'דף-היומי' זה יהיה דבר גדול מאוד.

(מכתב ד' תמוז תשס"ט)

דרשות מוהר"ש לאברכים

רבי דוד פאלי בא פעם אחת לרבנו והתלהב מאוד ואחר-כך התרחק. זה ניסיון גדול להישאר אצל הצדיק, כי בני-אדם מדברים כל דבר רע על הצדיק. עברו שנים, רבנו הסתלק כבר, והייתה על רבי נתן מחלוקת מאוד גדולה, והרב מסאוראן היה חולק על רבי נתן, הוא ירד לו ממש לחיים, והינה רבי דוד פאלי נסע אליו, לרב מסאוראן, ורצו לעשות צחוק מהליקוטי מוהר"ן ואז אחד הראה לרב מסאוראן את הליקוטי-מוהר"ן שכתוב ש'איש"ה גימטריה דב"ש'; אז הוא אמר: 'פע, פע, פע, כך כותבים בספר'; אז רבי דוד פאלי, שהיה תלמיד חכם גדול, השיב לו: 'הלוא הארי"ו אומר את זה בשער-הכוונות בכוונות של השופר (דרושי ראש-השנה, דרוש ז), שופר מתחיל ש"ו זה גימטריא דבש גימטריא אישה!'; אומר שמה הארי"ו הקדוש מה זה ש"ו-פ"ר - פ"ר דינים, לא ניכנס לזה. הוא לא יכל להתאפק, אז הוא אמר לו: 'לא כל מקום שהוא היה אתם הייתם'; זאת אומרת הוא 'למד', זה הכוונות של שופר.

(דרשה 'הצלחה לאברכים')

הקדשות

העלון מוקדש

לזכות **רון בן אסתר וענת בת שושנה**, וילדיהם: **עתר, סהר שני שושנה, גיל יגל, נהוראי, אדל, ניתאי ושרה בני ענת**. להצלחה גדולה בכל העניינים, שנה טובה ומתוקה ושפע ישועות.

העלון מוקדש

לכל הישועות ושנה טובה ומתוקה! **משה בן שרה אברהם בן אשרף**.

השלום בפרשה

הדבש שבתפוח

אחד המסובים דחף בטעות את השולחן נפלה המנורה וכבו הנרות... וחשיכה השתררה בחדר, רבי יהודה עצר בעצמו שלא לכעוס, ומכיוון שחשך כל הבית, לכן כשיצאה הרבנית ומגש דגים בידה נפל המגש והכל נשפך לארץ, ויקם רבי יהודה לראות ולהבין מה אירע עם הדגים, אך אז... שוד ושבר! הרב החליק מציר הדגים ונפל על הארץ וכל בגד הלבן נתלכלך וניטף, ובכל זה שלט רבי יהודה בעצמו לא כעס ולא רגז מאומה... בגמר השנה העיד רבי יהודה על עצמו כי מעולם לא היתה לו שנה טובה ומתוקה כשנה זו, בהארת פנים ממעל, בכל אשר שלח ידו הצליח ה' דרכיו, אף היה לו חידושים גדולים וגילויים נפלאים בתורה.

נזכור דברי המשנה ברורה (תקפ"ג סק"ה) שיזהר מאד שלא לכעוס בימים אלו, מלבד גודל האיסור, כדי שיהיה לסימן טוב, וכפי שנתנהג בראש השנה כך נתנהג כל השנה.

וראש השנה זה היום שבו נברא אדם וחוה, ובתחילה היו גוף אחד ואח"כ הקב"ה הפרידם, לרמז לנו **שבראש השנה זה הזמן להתחדשות הזוגיות**, ולבקש שנה של התחלה חדשה בשלום בית, ולא בחינם אנו מטבילים את התפוח בדבש, שתפוח מרמז על עם ישראל - "כתפוח בעצי היער", ודבש מרמז על האשה, כמו שרבינו ז"ל אמר **שדבש גימטריא אשה**, ודוקא אז עלינו לתקן את חטא אדם הראשון, שאמר באותו יום "האשה אשר נתתה עמדי", והוא היה כפוי הטובה הראשון שלא הכיר בטובתו של הקב"ה, שנתן לו אשה טובה, ואנו צריכים לתקן ביום ראש השנה את החטא הזה, ופשוט להודות ולהכיר טובה להקב"ה על שנתן לנו אשה טובה, שהיא עזר בשבילנו, ודב"ש ראשי תיבות: **"די במה שיש"**, ב"ה שיש לנו מה שאנו צריכים, ולבקש הלאה שנעריך את מה שיש לנו ומה קבלנו ביום ראש השנה, ולעשות התחלה חדשה, **למצוא את ה"דבש" בתוך התפוח**, את הטוב שיש בנו ובביתנו.

נחשוב מחשבות טובות, מחשבות חיוביות, איך הבית שלנו זה בית של גן עדן, בעל ואשה מפרגנים אחד לשני, מפרגנים לילדים, לכולם, יש אוירה טובה, נסדר את המחשבה שבראש שלנו בראש השנה, על ידי הצדיק שנקרא ראש בני ישראל.

אנו נמצאים אצל רבינו ז"ל **בשלחן של ראש השנה**, לכל נשכח שרבינו ז"ל הקפיד מאד מאד, על מי שאין לו שלום בית שלא ישב אצלו בשלחן שלו, ואם אנו רוצים לזכות לתיקונים של רבינו **חייבים לתקן את שלום הבית שלנו**, לקבל עלינו קבלות טובות, לפייס ולבקש מחילה מהאשה, ולהתחיל חיים חדשים.

ויהי רצון שנזכה לשנה טובה ומתוקה!

דרשו חז"ל (תנחומא נצבים סימן ב'), למה נסמכה פרשת "אתם נצבים" (פרשתנו) לקללות (כי תבוא, שבוע שעבר)? לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים, חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו, מי יוכל לעמוד באלו? התחיל משה לפייסם: **"אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה, והרי אתם קיימים לפניו"**.

משה רבינו **מלמדנו מדרכיו וממדותיו של ה' יתברך**, שמצויים אנו להדבק בדרכיו ולהלך במדותיו, להיות חנון ורחום מאריך אף ומעביר על מדותיו, שאף אם הרבה הכעסתם למקום, בכל זאת האריך אפו למכעיסיו והעביר על מדותיו "ולא עשה אתכם כליה" כמתבקש.

ובגמרא (ר"ה יז): "מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח ציבור, והראה לו למשה סדר תפילה ושלוש עשרה מדות של רחמים, אמר לו למשה כל זמן שישראל חוטאים **יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם**", ויש לדקדק על לשון **"יעשו"**, שהרי הכל תלוי באמירת שלוש עשרה מדות, א"כ היה לו לומר **"יאמרו"** כסדר הזה, ולא **"יעשו"**?

וביאר מרן הגרע"י זצוק"ל (מאור ישראל ח"ד עמ' נ"ד), שהכוונה למה שאמר התנא אבא שאול (שבת קלג): "זה אלי ואנוהו, הוי דומה לו, מה הוא רחום אף אתה הוי רחום וחנון", וזה שאמר שאם **"יעשו"** לפני כסדר הזה, **שהם עצמם נוהגים למעשה במדות אלו**, ע"י אמירתם אני מוחל להם.

ולכן לקראת יום הדין אנו צריכים לנהוג במדותיו של הקב"ה!! ולהזהר מאד לא לכעוס ולוותר, אף אם אנו צודקים ופגועים, וצריכים אנו לפייס אחד את השני, להקשיב, לרחם, לעזור, ולתמוך.

ובדרך צחות יש לרמז על הארבע הפרשיות האחרונות של השנה **"נצבים וילך"**, **"האזינו"** **"וזאת הברכה"**: שבזמן שבני הזוג הם בגדר - **"ניצבים"** על עומדם ואינם מוכנים להטות אזנם ולהקשיב לדברי בן זוגם, ובעיקר כשאנו מוכן לקבל בן זוגנו כמו שהוא, ולוותר, אזי שלום ביתו בגדר - **"וילך"**, אדם עקשן, שכזה לא יכול ואולי גם אין לו זכות לצפות ששלום הבית יהיה מנת חלקו.

אמנם אם בני הזוג הם בגדר - **"האזינו"** - שמאזינים ומקשיבים אחד לשני, אזי - **"וזאת הברכה"** - זה הברכה הכי גדולה שיכול להיות שהשכינה שורה בביתם, ושורה ביניהם אוירה של שלום ואהבה ורוגע, והילדים בריאים ברוחם ונפשם ושכלם, ויש להם ברכה בפרנסה, בצאתם ובבואם.

וידוע המעשה על הגאון רבי יהודה פתייה זצ"ל, שישב פעם בליל ראש השנה בסעודת היום כשהוא מיסב בחבורת אורחים כולו אומר כבוד והדר לבוש בבגדי לבן, ועל השולחן מנורה גדולה מאירה בנרות גדולות, והנה

מתוך תכנית גדול השלום - להדרת חתנים ויעוץ זוגי, לפרטים: הרב גד סולומון 054-846-9717

הצטרפו לקו
השיעורים במספר
077-323-7830
שלוחה 1 גברים
שלוחה 2 נשים
שמעו ותחי נפשכם.

להקדשת 100
עלונים לזכות
יקיריכם בסכום
סמלי של 50 ₪
חייגו:
04-648-1112

כולל מוהרא"ש שע"י עמותת 'תורת חסד - תפארת אברכים'

- **טלפון המשרד:** 04-648-1112 (א-ה 09:00-13:00)
- **פרטי החשבון:** בנק מזרחי טפחות (20) סניף נשר (523) ח-ן 265789
- **ביט/פייבוקס:** 054-8469717
- **נדירים פלוס:** בחיפוש 'כולל מוהרא"ש'
- **אתר:** כולל-מוהראש.ישראל
- **לקבלת העלון במייל:** kolelmoharosh@gmail.com